Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. А. КОНОНЕНКА

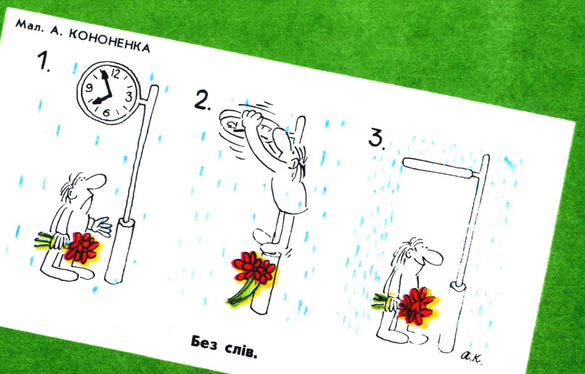

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Допустив тактичний прорахунок: спочатку сусідку поздоровив, а потім жінку.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

— Кого ж раніше поздоровити!

Мал. В. МІЛЕЙКА

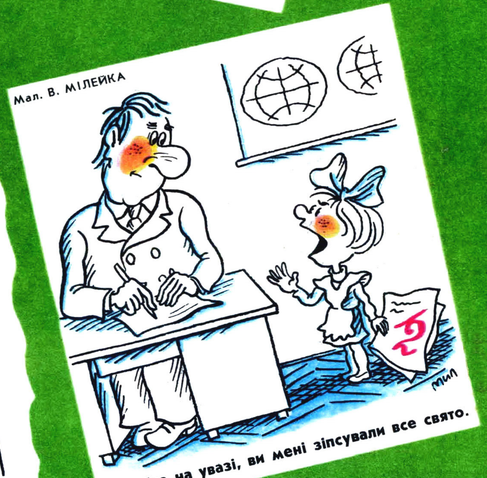

— Майте на увазі, ви мені зіпсували все свято.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

— А в моїй бригаді працюють самі жінки.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

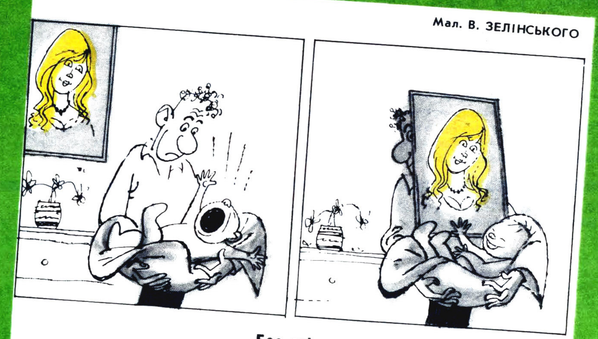

Без слів.

КОЛИ МАМА НА РОБОТІ Мал. В. ПЕТРЕНКА

Святковий сюрприз для мами.

Зі святом, дорогі жінки!

У РІК ТИГРА

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Із святом Вас!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— І треба ж було вам переплутати борошно з алебастром.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

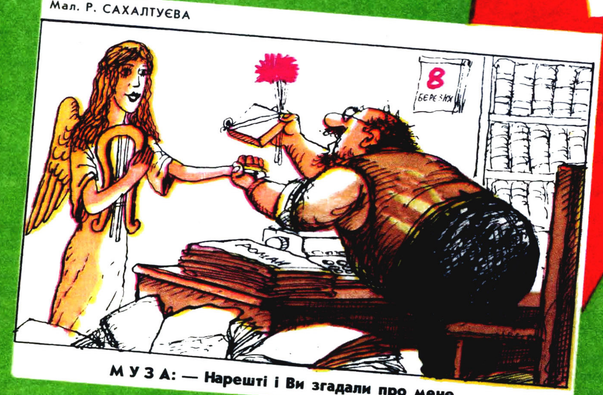

МУЗА: — Нарешті і Ви згадали про мене.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— У мене вдома вісім жінок, так я замовив один торт на всіх.

ISSN 0132-4462

ЧЕРЕНЬ

БЕРЕЗЕНЬ
№5
1986

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну, я двірник! А в чому, власне, справа?

ПОМИРИЛИСЬ-ПРИМИРИЛИСЬ...

Розлучались Ліда і Петро...
Після сварок, ревнощів та бійки
Поділили все своє добро
І нарешті
ділять
діток трійко.

Ліда прагне взяти двох синків,
А Петрові — донечку віддати.
Та Петро,
крім доньки,
захотів
І синочка ще одного мати.
Знову сварка, знову лайка, крик —
Заварилась каша — рідна нене!..
Тільки раптом мовить чоловік:
— Слухай, жінко, є ідея в мене!
Нащо нам псувать собі життя?
Мо', давай припиним сварки-чвари
Й приживем іще одне дитя,
Щоб воно було якраз до пари.
Прижили...
Але — й таке бува,—

Не скінчилися на тім обиди;
Ждали одного,
А тут — аж два:
Бо близняток народила Ліда.
Знову сварка, знову гвалт і крик,
І щоденно безперервні чвари...
Й знову пропонує чоловік:
— Треба, мабуть, ще одне до пари...

Як там зараз — не скажу вам я.
Знаю лиш, що все у них в порядку.
Бо у Ліди і Петра
сім'я —
Досягла до півтора десятка.
Те, що у подружжя є снага,
Свідчать діти — і розумні, й
милі,
Тож нехай їм доля помага —
Ліді і Петру —
в цім добрім ділі.

Іван НЕМИРОВИЧ.

НЕЕКОНОМНА

Зіпсований

Драма на одну дію і одну невеселу картину

Дійові особи:

ГОРЮНОВ Володимир Степанович — директор Лисичанського нафтопереробного заводу.

ЛІЩИНА Богдан Миколайович — генеральний директор Сіверськодонецького виробничого об'єднання «Азот».

ДРОЗДОВ Юрій Васильович — директор заводу «Харпластмас».

МУСЯ — офіціантка ресторану.

Типовий інтер'єр типового ресторану. До столика, за яким сидять троє відвідувачів, некваплино наближається Муся.

МУСЯ. Що будемо їсти?

ГОРЮНОВ. Ескалопчик, пляшечку «Миргородської», салатик із свіженьких помідорчиків... та й усе.

МУСЯ *(з посмішкою)*. Помідорчиків немає. *(Переводить погляд на Б. М. Ліщину)*. Вам що?

ЛІЩИНА. Мені б шніцелюк. І коли нема помідорів, то, будь ласка, свіжої капустки. І щоб зелененької цибульки накришили.

МУСЯ *(з іще чарівнішою посмішкою)*. Капустки та цибульки нема. *(Спрямовує погляд на Дроздова)*. Вам?

ДРОЗДОВ. Антрекот. А свіжі огірки у вас є?

МУСЯ *(ховає записничок до кишені)*. Немає. *(Йде на кухню)*.

ГОРЮНОВ *(хитає головою)*. М-так...

ДРОЗДОВ *(сердито)*. Іще й посміхається! А щоб про свіжі овочі до столу трудящих подбати — так цього нема.

ЛІЩИНА. Еге! Та їм начхати на нас! *(Похмуро замовкає)*.

Повертається Муся, несучи ескалоп, шніцель, антрекот.

МУСЯ. Їжте на здоров'ячко.

ЛІЩИНА *(з цікавістю)*. А скажіть, чому у вас все-таки свіжих овочів катма?

МУСЯ. А де ж їм узятися? На снігу вони не ростуть.

ДРОЗДОВ *(роздратовано)*. Чому на снігу? А парники, а теплиці?

ЕКОНОМІКА

АПЕТИТ

МУСЯ. Хе... За цим столиком місяць тому голова одного колгоспу сидів. З Донецької області. Так він казав, що теплиці нема чим накривати. Нібито їм якийсь Дроздов із «Харпластмасу» минулого року всі поставки тієї плівки зірвав.

ДРОЗДОВ *(підскакує)*. Так уже й всі! У мене цілком точні цифри. *(Вихоплює з кишені блокнот)*. Ось! За дев'ять місяців донеччани недоодержали всього 250 тисяч квадратних метрів плівки.

ГОРЮНОВ. Ого!

ДРОЗДОВ *(роздратовано)*. Це для вас — ого. А он запорізькі аграрники ще й досі від нас півмільйона квадратних метрів чекають. А дніпропетровці — цілісінький мільйон. І нічого, якось обходяться. *(Зітхає)*. Так, огірочка сюди б не завадило.

ЛІЩИНА *(глузливо)*. Вдовольніться натомість своїми абсолютно точними цифрами.

ГОРЮНОВ *(обурено)*. Я б на їхньому місці так би вас трусонув...

ДРОЗДОВ. Ач, який ви меткий! Гадаєте, що від того всі наші недопоставки — а їх лише по Україні у три мільйони квадратних метрів не вбереш — так одразу й ліквідуються? А якщо до цього ще додати борги іншим республікам...

ГОРЮНОВ *(упевнено)*. Ще й як трусонув би.

ДРОЗДОВ *(сердито)*. Краще вже трусоніть генерального директора Сіверськодонецького виробничого об'єднання «Азот» Богдана Миколайовича Ліщину.

ЛІЩИНА *(похмуро)*. А до чого тут він?

ДРОЗДОВ. Та коли б він отак, як оце ми зараз із вами, давився сухою картоплею, я б йому сказав, до чого. Адже сировину, тобто поліетилен високого тиску, ми саме від них одержуємо. А як вони нас підводять! Тільки в одному кварталі, приміром, мали дати 1143 тонни, а дали тільки дев'ятсот з хвостиком.

ЛІЩИНА *(твердо)*. Отже, були на те причини.

ДРОЗДОВ *(відмахується)*. Причини знайти завжди можна. А чого це ви, між іншим, так того директора захищаєте?

ЛІЩИНА *(з викликом)*. Бо він — це я!

ДРОЗДОВ *(у захваті)*. Оце так! Драстуйте, Богдане Миколайовичу!

ЛІЩИНА. Привіт. А стосовно кварталу, то ще спасибі скажіть. Ми он декому і річний план зірвали. А...

ДРОЗДОВ. Я вже мовчу про ритмічність. То від вас місяць поліетилену не дочекаєшся, то як піде — переробляти не встигаємо. Та й завозимо здебільшого власним транспортом. А за угодою...

ЛІЩИНА *(нетерпляче)*. Та облиште ви ту угоду! Треба до всього підходити творчо. І взагалі, чого це ви на мене усіх собак чіпляєте? Ніби я крайній...

ДРОЗДОВ *(у запалі)*. А на кого ж чіплять?

ЛІЩИНА. А ви чули про такий Лисичанський нафтопереробний завод, де директором Володимир Степанович Горюнов?

ДРОЗДОВ. Чув. А що?

ГОРЮНОВ *(совається на стільці)*. Ну, що це ви завели виробничий диспут? Знайшли місце... Он шніцель ваш охолов.

ЛІЩИНА *(відмахується)*. Помовчте, будь ласка. Вас це не стосується... Так оцей самий Горюнов дає об'єднанню етилен. А ми вже робимо з нього поліетилен... Ех, попався б він мені! Усі плани нам валить.

ГОРЮНОВ *(не витримує)*. Кажіть, Богдане Миколайовичу, кажіть, та не забалакуйтесь. Чого це я вам плани валю?

ЛІЩИНА. Ага! А я дивлюсь, ніби знайоме обличчя. Так оце ви і є, Володимире Степановичу?.. Ану ж поясніть нам...

ГОРЮНОВ. А що пояснювати? Я теж можу цифри навести *(порпається в портфелі)*. Ось. Будь ласка! У січні минулого року справді недодав вам 1240 тонн. Зате в лютому... Гм... Так, і в лютому трішки — 3220. А ось вже у березні... Отакої! *(Шкребе потилицю)*. Стривайте, це, мабуть, не той папірець *(знову лізе до портфеля)*.

ЛІЩИНА *(впевнено)*. Не шукайте. Саме той. Ви нам ось уже сьомий рік етилену недодаєте.

ГОРЮНОВ *(ображено)*. Це ви даремно. Адже бувають місяці, що й понад норму качаємо. І взагалі... У Головнафтохімпромі республіки про нас дуже високої думки. Запитайте хоч би його начальника Григорія Омеляновича Лісничого.

ДРОЗДОВ. Виходить, Богдане Миколайовичу, і понад норму, буває, одержуєте?..

ЛІЩИНА. Одного місяця за сім літ. А от минулого року завод недодав нам мало не двадцять тисяч тонн етилену.

ДРОЗДОВ. Ф'ю!.. Скільки ж це з нього поліетилену вийшло б?

ЛІЩИНА. Близько сімнадцяти тисяч тонн.

ДРОЗДОВ *(у захваті)*. Та такої кількості нашому «Харпластмасу» на цілу п'ятирічку вистачило б.

ГОРЮНОВ. Хіба ми в тому винні? Техніка, клята, душить. Ось хоч і минулої осені: ремонтували компресор. Він у нас, до речі, один... Щось там хлопці мої не туди увіткнули. І приїхали: замість місяця цілих два на його ремонт вгепали. А кадри... А трудова дисципліна, а клята оковита... Всього й не згадаєш.

Некваплино наближається офіціантка Муся.

МУСЯ. Вам — рахунок?.. Еге, бачу, щось слабенько ви пообідали! Усе на тарілках... Апетиту не було, чи як?

ЛІЩИНА, ДРОЗДОВ, ГОРЮНОВ *(разом)*. До апетиту тут... Спасибі, наїлися! *(Грюкаючи стільцями, підводяться з-за столу)*.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Харківська — Ворошиловградська області.

БЕРЕЗНЕВІ УСМІШКИ

● *Залізна жіноча логіка: «Кожному чоловікові — ланцюг Гіменея!»*

● *Діалектика часу: той, хто в дитинстві залюбки носив дівчині портфель, тепер соромиться носити господарську сумку.*

● *Аліментів боятися — в загс не ходити.*

● *Дівчат прикрашає скромність, жінок — ювелірні вироби.*

● *Матерія не зникає — за певний час вона знову входить у моду.*

● *У парубках був міцним горішком, але дружина швидко його розкусила.*

● *І в добру дружину можна кинути камінь. Тільки дорогоцінний!*

● *У чоловіка все повинно бути прекрасним: і обличчя, і одяг, і зарплата.*

● *Легше передбачити погоду, ніж настрій жінки.*

● *Молоді швидко перейшли від слів до справи... про розлучення.*

Олег СЕІН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли заглянути у звіти Хмельницької обласної ради добровільного спортивного товариства «Колос» про розвиток масового спорту, цифри просто вражають. Коли ж, приміром, відвідати стадіон у колгоспі «Вперед» (село Баранівці Ярмолинецького району), знову ж таки, не можна не вразитися. Бо той стадіон — не стадіон, а великий город, де ростуть картопля, гарбузи, кукуруда. Про все це й розповідалося у фейлетоні «Гарбуз у свої ворота», надрукований у № 21 журналу за 1985 рік.

Після виступу «Перця» завідуючий відділом пропаганди і агітації Хмельницького обкому Компартії України В. Ткачук повідомив, що фейлетон обговорено на засіданні бюро Ярмолинецького райкому партії. Критику журналу визнано справедливою. За виявлену безвідповідальність та байдуже ставлення до організації спортивно-масової роботи в селі голові колгоспу «Вперед» Лучку Б. І. оголошено догану. Секретареві партійної організації, заступникові голови колгоспу Матейкові М. Ф. оголошено догану із занесенням до облікової картки. Його звільнено від обов'язків секретаря партійної організації та з посади заступника голови колгоспу. Футбольне поле на центральній садибі колгоспу відновлено. Зроблено також спортмайданчик та футбольне поле у бригадному селі Круті Броди.

Розпочато будівництво трьох і реконструкцію чотирьох стадіонів у райцентрах області, передбачено також будівництво 60 сільських стадіонів. Протягом наступних двох років передбачено побудувати і дообладнати стадіони на центральних садибах, спортивні майданчики в бригадних селах колгоспів та радгоспів області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Гомонять люди, що скоро квітів у магазинах навалом буде.
— Не дай бог!

МАЛЕНЬКА П'ЯТИРІЧКА ГАРІ ВЛАДАРЧИКА

Гарі Миколайович Владарчик успішно вивершив п'ятирічний план.

Та не поспішаймо радіти з цього приводу, а тим паче — мерщій бігти на телеграф, щоб врізати вітальну депешу в сонячну Євпаторію.

Бо тут є один істотний нюанс. Гарі Миколайович виконав не державний план. І не зустрічний. І не високі зобов'язання, підкріплені потужною трудовою звитягою упродовж усіх п'яти років.

Ні — він виконав вузько особистий, суто приватний план, основні положення якого зводилися до того, щоб:

а) утриматися на місці;

б) постійно бути у трепетному оточенні слухняних і зговірливих нижчестоящих і водночас —

в) бути в фаворі у вищестоящих, причому бажано — прихильних до нього і доброзичливих вищестоящих.

І ось цей план — свою, так би мовити, маленьку власну п'ятирічку Гарі Миколайович Владарчик успішно впорав.

Хоч і не без труднощів. І не без комісій. І не без втручання правоохоронних органів. Але — впорав. У чому ми особисто переконалися на місці — у сонячній Євпаторії, в пансіонаті «Алмазний», котрий належить виробничому об'єднанню «Кримгеологія» республіканського Міністерства геології.

Цей пансіонат відомий у всіх куточках нашої неосяжної країни, позаяк немає куточка, де б не жив і не працював геолог — за справедливим визначенням популярної пісні, «вітру і сонця брат».

Так от цей брат, вирвавшись вряди-годи із своєї тундри, тайги чи пустелі до благословенних кримських берегів, сподівався — і теж цілком справедливо — на братерську зустріч не лише з боку чорноморського вітру і чорноморського сонця, а й керівництва, можна сказати, рідного галузевого пансіонату.

І наривався на тісноту в номерах, куди Гарі Миколайович наказував увіпхнути на додачу до ліжок ще й розкладачки (щоб компенсувати місця у півтора десятка незаселених номерів, які постійно тримали для доброзичливих вищестоящих та їхніх родичів і знайомих); наривався на відсутність гарячої і холодної води у спальних корпусах; на нестачу матраців і рушників; на розламані меблі, на обдерті стіни, на холод у кімнатах восени і взимку.

Та найсильніше враження на братів сонця і вітру справляло харчування в «Алмазному». Навіть ці загартовані й невибагливі люди не витримували і, якщо їм фортунило вирвати у шокованих таким нахабством працівників харчоблоку книгу скарг, залишали у ній сповнені майже тайгового драматизму записи про своє напівголодне існування серед щедрої кримської землі...

Звідки їм було знати — звиклим до професійної безкорисливості братам,— що Гарі Миколайович викохав і всіляко підтримує у своїх слухняних і зговірливих нижчестоящих прямо протилежну рису — професійну корисливість, що в пансіонатській їдальні списують наліво десятки кілограмів делікатесів, що тут на харчах, м'яко кажучи, економлять ледь не по тисячі карбованців на місяць, що тут не ставлять відпочиваючим на стіл того, що належить, і — навпаки — нерідко, скажімо, в обід ставлять те, що вони не доїли під час сніданку; що кілька тисяч пляшок мінеральної води, призначеної для них, випив невідомо хто; що, якби отут навести лише прізвища слухняних і зговірливих кадрів Гарі Миколайовича, які обривають собі руки, пручи додому поцуплені з їдальні харчі, то не вистачило б журнальної сторінки... Навіть під час нашого особистого

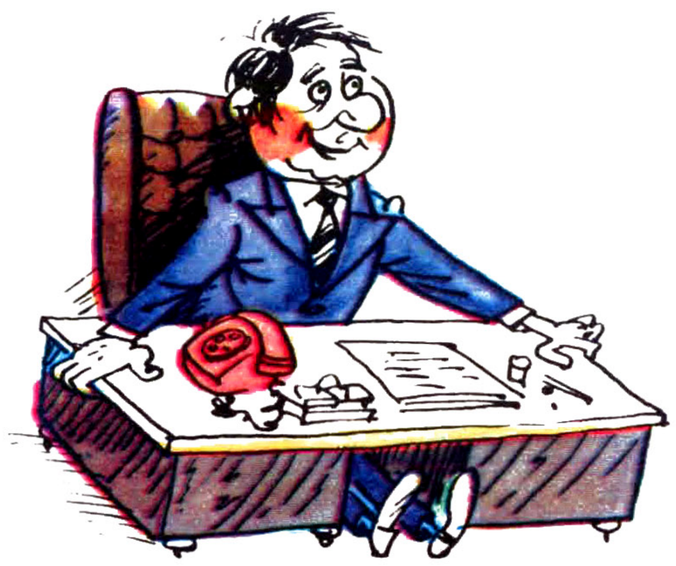

спілкування з Гарі Миколайовичем та його кадрами останні не соромились: проведений на наше прохання працівниками міської санепідемстанції аналіз калорійності обідніх страв показав, що вона — калорійність — набагато нижча від норми; тоді ж було встановлено й точну причину зникнення калорій: лише затримана працівниками міліції (рейд провели теж на наше прохання) кухар Надія Хлистун мала при собі по дорозі додому майже три кілограми добірного м'яса (природно, без кісток), кілограм корейки, близько двох кілограмів масла та інші смачні і поживні наїдки...

Однак якщо про деякі харчові таємниці «Алмазного» брати сонця і вітру ще могли здогадуватися, то відносно того, як директор Владарчик при допомозі незаконних доплат (приміром, голові профкому З. О. Бабичевій) купує собі всебічну й залізну підтримку нижчестоящих або як він, штучно зменшуючи кількість місць у пансіонаті, забезпечує у звітах виконання і перевиконання фактично проваленого плану — з усіма преміальними наслідками,— стосовно цього ніхто з чужих — себто гостей пансіонату, ясна річ, і зеленої уяви мати не міг.

Зате свої знали все. І трепетно обожнювали директора.

За винятком двох неслухів, які чомусь не виявили ні трепетності, ні слухняності, ні зговірливості. Навпаки — завдали змоноліченому моральною деградацією колективу і особисто Гарі Миколайовичу Владарчику багатьох прикростей.

Ці двоє — офіціантки Віра Єгорівна Міщенко та Олександра Іванівна Пономарьова, спонуковані незбагненним для антиколег імпульсом, а саме: співчуттям до перманентно обдурюваних в «Алмазному» сонця і вітру братів, і такими атавістичними у цьому пансіонаті якостями, як чесність і порядність,— вирішили поборотися за справедливість.

Перші їхні листи про те, що діється під потуральним керівництвом Гарі Миколайовича Владарчика, пішли по інстанціях на початку 1981 року, а останні прийшли до тих же інстанцій наприкінці року 1985-го. Листи, зазначимо, не анонімні, а з власноручними підписами Віри Єгорівни та Олександри Іванівни.

У проміжку між першими й останніми листами в пансіонаті «Алмазний» побувало чи не півтора десятка представницьких комісій. І з союзного та республіканського міністерств геології, і з об'єднання «Кримгеологія», і з органів внутрішніх справ і прокуратури...

Усі перевірки повністю підтвердили все, про що писали В. Є. Міщенко та О. І. Пономарьова,— підтвердили і раз, і два, і десять разів протягом усієї п'ятирічки.

І що ж?

У це важко повірити, але ще жодна волосинка не впала із грішних голів Владарчика і компанії.

Зате, фігурально висловлюючись, рясно посипалося волосся з безневинних голів Олександри Іванівни і Віри Єгорівни. Їм, кращим офіціанткам пансіонату, багаторазово премійованим і облагодіяним подяками, ліплять одну за одною догани — мовби за погану роботу. Після чого Пономарьову звільняють з роботи, а щодо Міщенко вживають заходів кримінального впливу: завідуючий виробництвом їдальні Ю. К. Савка, на совісті якого чимало зловживань, названих вище, і якому обидві офіціантки таки добряче насолили своїми викриттями, сфабрикував акт про те, що Міщенко буцімто хуліганила «на робочому місці», і на підставі цього провокаційного акту Євпаторійський міський суд визнав її винною і оштрафував на сто карбованців.

І досі ні обласний суд, ні обласна прокуратура так і не побачили за всіма цими фактами того, що мусили побачити,— безпардонного і нахабного цькування двох чесних людей за справедливу і принципову критику. Тим паче, що самі цькувачі — той же Владарчик, і той же Савка, й інші службові особи з «Алмазного» — навіть і в бесідах із нами аж ніяк не приховували того, що претензій «по роботі» ні до Пономарьової, ні до Міщенко в них нема, а вся суть у тому, що ті... пишуть. От якби не писали...

Після цього вже не доводиться особливо дивуватися позиції доброзичливих вищестоящих покровителів Г. М. Владарчика з об'єднання «Кримгеологія». Вони швидко зметикували, що, либонь, неспроста усі матеріали численних перевірок сходяться саме до них, із чого витягли мудрий умовивід про те, що їхні вищі інстанції не дуже зацікавлені у якихось кардинальних заходах. А раз так, можна зіграти на користь симпатичного їм — і чимось, безумовно, корисного — Гарі Миколайовича.

І зіграли.

Заступник генерального директора «Кримгеології» Федір Кирилович Чуйко під завісу 1985 року виїхав у Євпаторію і, уміло спрямувавши, провів у пансіонаті «Алмазний» загальні збори. Провів і тут же надіслав «Перцеві», який саме зацікавився цією історією, тріумфальний звіт про їх наслідки:

«На зборах дії офіціантки Міщенко В. Є., котрі викликають дезорганізацію колективу їдальні, створення нервозності в роботі колективу пансіонату в цілому — засуджені одноголосно. Прийнято рішення клопотатися перед адміністрацією і профспілковою організацією про звільнення Міщенко В. Є.».

І в кінці — найцікавіше і найоригінальніше:

«Трудовий колектив одностайно висловив довір'я директорові продовжувати роботу на зазначеній посаді». Сила, чи не правда?!

Отже, у Гарі Миколайовича Владарчика, як можна зрозуміти, почалася нова маленька приватна п'ятирічка...

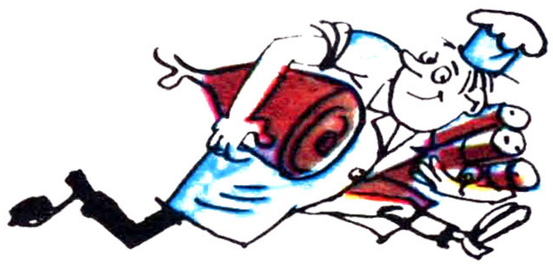

І. ГАЛІЦИН,
В. ЧЕПІГА.

Кримська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

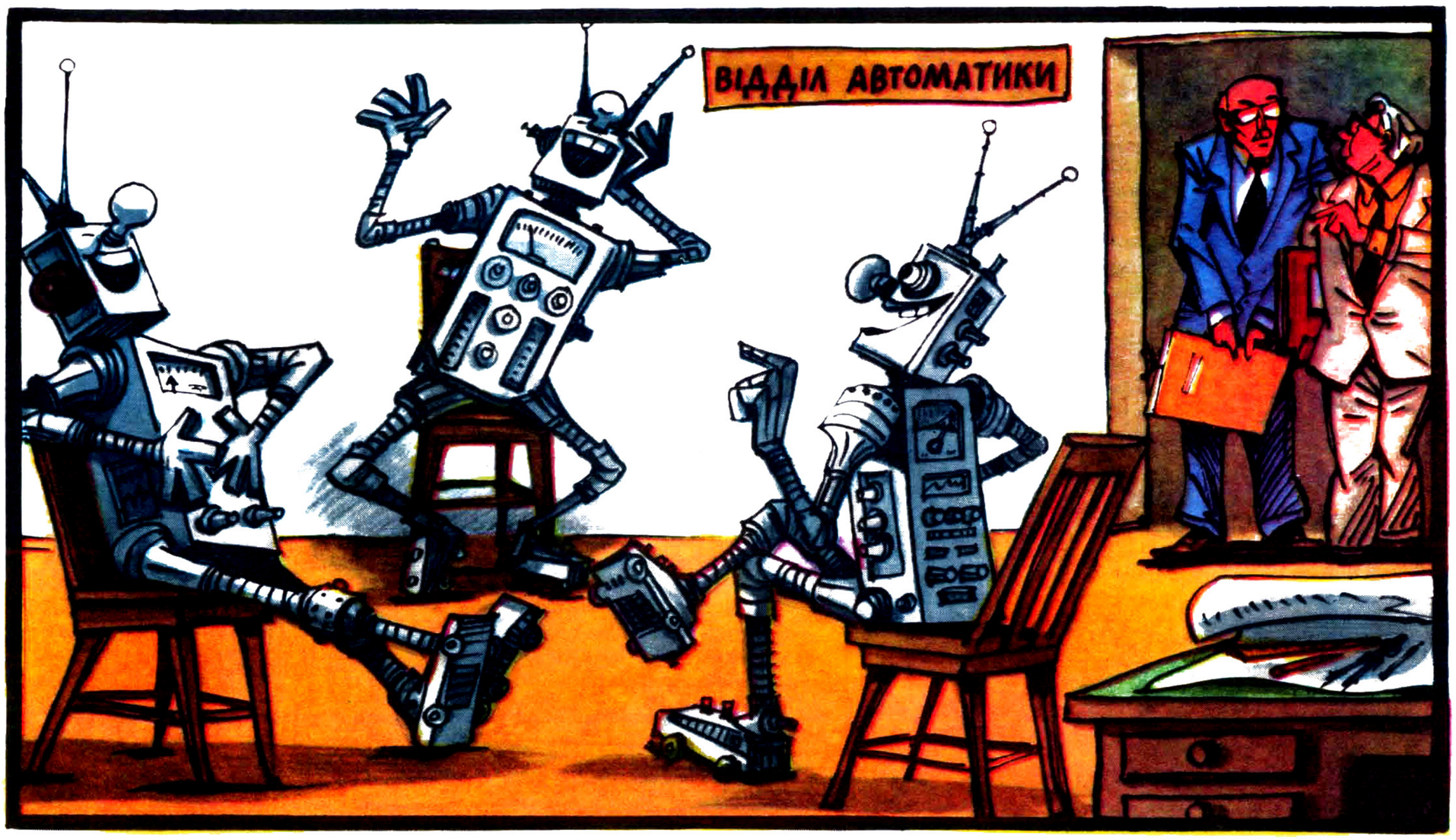

— Це в нашому науково-дослідному інституті їх сконструювали. От вони тільки й уміють, що розповідати анекдоти.

Скільки хочеш, стільки й бери!

УСМІШКА

Діна Михайлівна, медична сестра фізіотерапевтичного кабінету дільничної лікарні, обслуговуючи якось агронома колгоспу, сказала:

— Ви б мені навесні підкинули гарненької розсади баклажанів чи помідорів...

— О! Скільки хочеш, стільки й бери! Тіко настане сезон — скільки захочеш, стільки й візьмеш!

На цьому розмова й кінчилася. Кінчилися небавом і агрономові процедури. Прийшла весна. Діна Михайлівна жде розсади. Уже всі й обсадилися, і обсіялися, а розсади нема. Аж тут агроном на повторний лікувальний курс з'явився.

— Чому ж ви мені розсади не привезли? — питає жінка.

— Михайлівно, я подумав, навіщо ти будеш ритися з нею отам у землі?! Та я завезу готовеньких овочів на відбір, один в один — скільки хочеш, стільки й бери!

Просвітліла жінка від таких слів. Але ось і літо минає, уже осінь задощила, а ні агронома, ні овочів. Геть чекати перестала. Коли знову хвороба привела до лікарні натомленого колгоспного агронома. «Лікуйте, грійте,— просить. — Впоралися з усіма роботами, і доки поралися, мені ніколи було, запустив свою болячку». Діна Михайлівна розуміюче і співчутливо кивала головою, а все вибирала нагоду спитати про овочі. Враз їх погляди зустрілися.

— Лишенько! — ляснув себе по лобі агроном. — Я й забув... Обіцяв же огірочків, помідорів на відбір! Але, Михайлівно, поміркуй сама: навіщо воно тобі треба зв'язуватися з тим колгоспом? Піди на базар або в магазин — скільки захочеш, стільки й візьмеш.

Ніна НЕЧИПОРЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

— Та, слово честі, я ревізор!

— Досить байки розповідати — нам про його приїзд за місяць сповіщають.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Виставка Шкурнетреба

НАДІЙНИЙ СТОРОЖ

Пам'ятаєте загадку: не гавкає, не кусає, а в хату не пускає? Правильно — це замок! Але не просто замок, а саме замок виробництва Київського заводу металевих виробів. Поставивши його і замкнувши, ви можете спокійно їхати у весільну подорож або ж у відпустку. Жоден злодій не вдереться до вашої хати, бо не існує відмички, яка б цей замок відімкнула. Його не відімкне навіть ключ, що додається до замка. Тільки висадивши двері, зможете потрапити до себе додому.

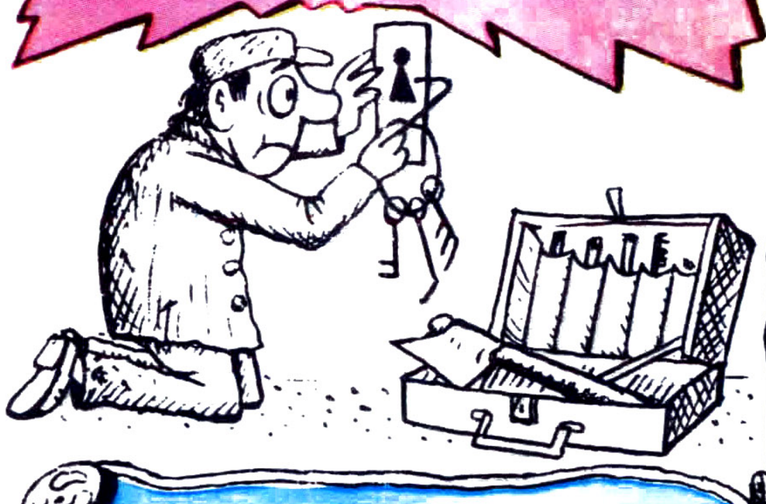

ІНСТРУКЦІЯ ГАРАНТУЄ

Якщо ви придбали стільці виробництва Малинської меблевої фабрики (Житомирщина), не панікуйте. Бо ж відомо: безвихідних ситуацій не існує. Виставком пропонує вашій увазі невеличку інструкцію, дотримуючись якої, можна користуватися й цими стільцями. Отже, вам трапився варіант, коли передні ніжки стільця коротші на кілька сантиметрів од задніх і споживач ризикує, опустившись на нього, тут же гепнутись додолу. Головне при такому варіанті — міцно упиратися ногами в підлогу, не розслаблятися, а руки, якщо це можливо, покласти на стіл. Гарантуємо, в такому положенні можна всидіти досить довго.

Коли ж задні ніжки коротші від передніх, сідайте лише на краєчок стільця. Впираючись руками у сидіння, намагайтеся тримати рівновагу навіть тоді, коли виявиться, що права і ліва ніжки теж різні за розмірами. А це не виключено. Бо, скажімо, житель Броварського району (Київщина) А. А. Лесик, перемірявши ніжки стільців, які він недавно придбав, був приголомшений: усі без винятку ніжки виявилися неоднаковими за довжиною.

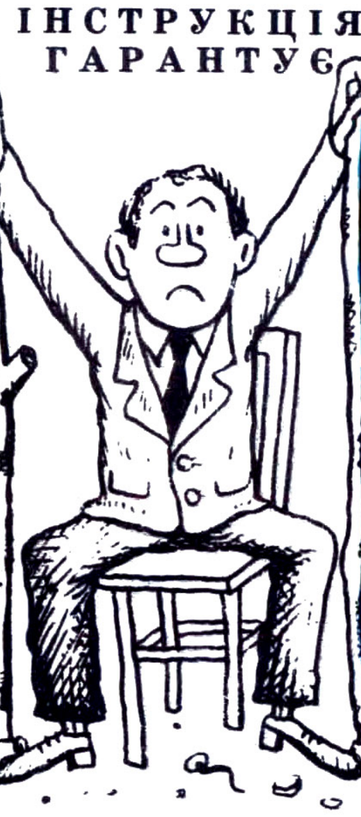

ЛУНАЄ... ТИША

Недаремно щовечора симпатичні диктори нагадують нам з телеекранів, щоб ми не забували дотримуватись тиші, шануючи спокій сусідів. Ну, а коли джерелом гучних звуків є не телевізор, а, приміром, магнітофон? Тут уже нагадувати нікому, тут уже сам господар мусить виявляти свідомість. Тільки, на жаль, не всі виявляють. Тому на Дніпропетровській студії звукозапису вирішили вибірково виховувати клієнтів, привчаючи їх до тиші. Замовить клієнт, щоб йому на касету чи бобіну записали, скажімо, концерт якогось популярного ансамблю. Оформить замовлення, гроші заплатить, принесе ту касету чи бобіну додому, а з неї — ані звуку. Суцільна тиша. Він, звичайно, обурюється, а от сусіди — задоволені.

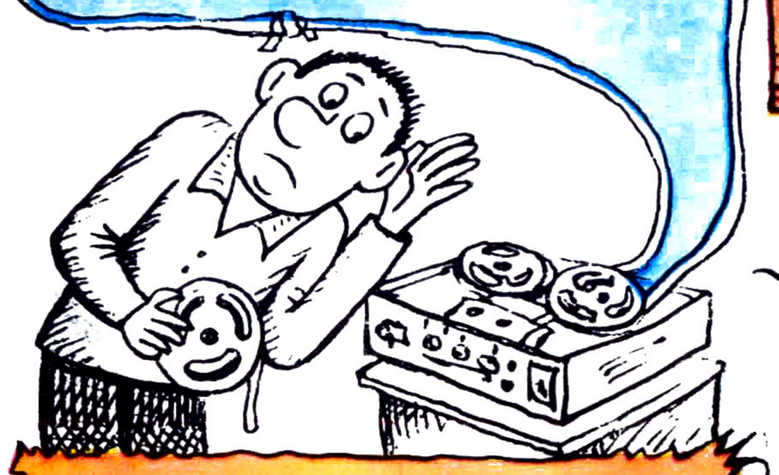

НАШ АРБІТРАЖ

«Придбав я оце меблевий гарнітур виробництва Мукачівського меблевого комбінату. Зразок, що стояв у магазині, сподобався, а той гарнітур, котрий мені привезли, виявився бракованим: весь у тріщинах і відколах, дверцята не зачиняються, скло у сервант не вставляється, бо не підходить за розміром, текстура дерева різна, стільці не складаються. Словом, кинувся я назад до магазину. А мені сказали, що це виробничники винні — брак підсунули. Написав на комбінат — відповіли, що винуваті торговельники, що такий товар від комбінату прийняли. А дружина зі мною не розмовляє: вважає, що винен я. Мовляв, бачили очі, що купували. Тепер вже й не знаю, що мені робити, адже гарнітур коштує недешево — дві тисячі карбованців!»

В. ЛІСЕЦЬКИЙ.

с. Старі Кути
Косівського району
Івано-Франківської області.

«Шановний тов. Лісецький! Хочемо вірити, що торговельники і виробничники таки дійдуть згоди, і, з'ясувавши стосунки, Вам гарнітур замінять на якісний. А поки що, аби помиритися з дружиною, подаруйте їй на 8 Березня букетик квітів».

ЛЮБИТЬ — НЕ ЛЮБИТЬ

Гадають дівчата на пелюстках, на кавовій гущі, мучаться, ночей не сплять, апетит втрачають. І так хочеться їм мати незаперечний доказ палкої любові свого коханого... А тим часом є дуже простий і вірний спосіб переконатися у щирості його почуттів. Варто взяти напрокат на нашій виставці пальто моделі Л 5446-83 виробництва Болградської швейної фабрики, що на Одещині, і надягти його...

Попереджаємо одразу — ефект буде шоковий! Пальто невизначеного кольору, невизначеного фасону і настільки неоковирне, що ваш коханий або одразу втече, або мужньо зізнається, що і в такому вигляді він усе одно вас любить.

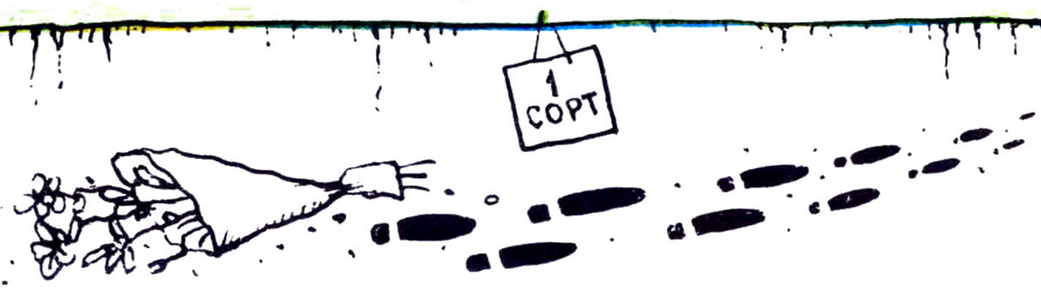

ТРАДИЦІЙНИЙ ПРИВІЛЕЙ

Усі господарські справи в сім'ї поділяються на жіночі й чоловічі. Жіночі — це прибрати, попрати, приготувати, зібрати до столу і т. д. Чоловічі — це, скажімо, повісити на стіні картину... Відкрити консерви...

Ну, картини тепер теж вішають жінки, бо не вірять у здатність чоловіка забити цвях у стіну. Так і кажуть: «Мій і цвяха забити не вміє». А от відкривання консервів може залишитися привілеєм чоловіків. Лише за однієї умови: якщо придбати консервовідкривач Харківського заводу технологічного оснащення. Скільки б не вовтузилася жінка з тим відкривачем, нічого в неї не вийде. Доведеться просити чоловіка, аби він дістав з шухляди допотопний ніж для відкривання консервів і ним відкрив бляшанку.

СМІХУ БУДЕ!

Недаремно професія клоуна вважається рідкісною. Бо далеко не кожен любить, аби над ним сміялися. Посміятися над іншим — будь ласка, а от дозволити сміятися над собою — це дано небагатьом. Таку рису характеру з дитинства треба виховувати. От працівники Кіровоградської панчішної фабрики і вирішили взятися за цю нелегку справу. Вони випустили дитячі колготки не просто перекошені, а з панчохами різної довжини. Одягне дитина такі колготки — сміху буде!

ТОСТ по-гусарському

ГУМОРЕСКА

Той вечір у Гаврила Парфеновича запам'ятався надовго. Багато ми на ньому веселилися, співали, жартували. Та найбільше всім запав у душу тост, проголошений одним молодим чоловіком.

— Шановне товариство! Прошу наповнити бокали шампанським і встати! — урочисто виголосив білявий, повновидий красень, з тонкими вусиками і ямочкою на бороді.

Стрункий, в елегантному темному костюмі, він хвацько подвівся з стільця, блиснувши золотим зубом і золотими запонками в накрохмалених манжетах білосніжної сорочки.

Заскрипіли стільці, захитався стіл, забряжчав посуд. Ми встали. Хоч і не дружно. Найдовше підводився сам господар, Гаврило Парфенович. Бо його опуклий живіт, як на гріх, застряв під столом і ніяк не хотів висуватися на показ гостям.

Засовалися й жінки, але їх зупинив той же красень.

— Дами сидять! — зробив він заспокійливий порух лівою рукою.

— Хто це? — штовхнувши мене в бік, зашепотів на вухо сусід зліва.

— Не знаю,— відповів я теж пошепки і знизав плечима. — Напевно, якийсь родич Гаврила Парфеновича.

— Чого це він нас підняв? — незадоволено прошепотів і сусід справа. — Ніби єфрейтор солдатів.

Я не знав, що відповісти. Тому змовчав.

— Шановне товариство! — обвівши всіх заворожуючим поглядом і поблискуючи золотим зубом, вів далі елегантний гість. — Я пропоную тост за жінок! Як і належить, по-гусарському. Тобто стоячи.

— Це можна,— з полегшенням зітхнув Гаврило Парфенович, відсунувши стілець і зручніше влаштовуючи свій живіт. — Поїхали!

— Для мене що сидячи, що стоячи,— знову штовхнув мене сусід зліва.

— Аби не тягнути,— почувши ту репліку, додав сусід справа.

— Е, ні,— застеріг ініціатор тосту,— необхідно слово сказати.

Нарешті всі стихли. Принишклі жінки із захопленням дивилися на молодого чоловіка.

— Дорогі наші подруги! — піднесено почав елегантний молодик. — Ви — краща половина людського роду...

— Відкрив Америку,— ще раз штовхнув мене сусід зліва.

— Що він, як на Восьме березня,— чмихнув сусід справа.

— ...і ми цим пишаємося! Ми — ваші чоловіки,— по паузі продовжував молодик. — Ви — наша окраса. Наша радість, наша надія...

— А де ж це ваша? — перебила його одна з жінок. — Чому це ви сам, а не в парі?

— Така ситуація,— на мить спіткнувся на слові, але набрав розгону промовець. — Дитинка мала. Її без догляду не залишиш. А жінка — це мати! Жінка — це вірна подруга! Скільки про жінок віршів написано!..

— Та він поет,— прошепотів мій сусід зліва. — Як із книжки чеше.

— ...скільки про жінок пісень складено!..

— Та він композитор,— додав мій сусід справа. — Не тост проголошує, а співає. Аж морозом обсипає.

— ...Тож за жінок! За кращу половину людства!

Жінки дружно зааплодували, заворушилися, загомоніли. А ми, чоловіки, також дружно, стоячи, вшанували їх і ще дружніше попадали на стільці...

— Хто він, цей симпатичний хлопець? — запитав я у Гаврила Парфеновича, коли збиралися додому.

— Аристократ! — кинув репліку сусід зліва, коли почув моє запитання.

— Гусар! — додав сусід справа. — Там, видно, дружину свою на руках носить. Не дає їй взятися ні за сковорідку, ні за каструлю.

— Це наш новий працівник з планового відділу,— вніс ясність Гаврило Парфенович. — Дуже інтелігентний. Тільки прізвище дещо дивне — Димовик. Євген Вікторович Димовик.

— Нехай собі й Димовик,— не вгамовувався мій сусід справа,— але ж, чортяка, по-гусарському вміє. Всіх нас виструнчив перед жінками. Як солдатів перед генералом. Гусар!..

Десь, може, за тиждень після пам'ятного вечора, зустрів я Димовика на вулиці. Поблизу базару.

— Євгене Вікторовичу,— зачепив я Димовика,— радий вас бачити. Не впізнаєте?

— Та як вам сказати? — втупився він у мене. — Десь, десь...

— У Гаврила Парфеновича,— допоміг я. — Ви ще ж тоді тост по-гусарському... Просто всіх захопили ним. Особливо жінок.

— Так, так, саме у Гаврила Парфеновича,— зрадів Димовик. — До речі, познайомтесь, ось моя дружина.

Тільки тепер я звернув увагу, що з-за спини Євгена Вікторовича, елегантно одягненого, стрункого, усміхненого, з ямочкою на бороді, виглядала якась незграбна постать.

Я відступив убік і побачив низеньку жінку, непоказну, з розчервонілим і спітнілим обличчям. В обох руках в неї були до краю напаковані сумки, а на шиї висів вінок золотистої цибулі.

— Клава,— зробила вона жест, схожий на поклон, але цибуля зашелестіла, і жінка швиденько піднесла голову, видно, боячись, щоб вінок не впав на тротуар.

— Дуже приємно,— вклонився і я, не знаючи, що ще додати до сказаного.

— Ну, ми пішли,— махнув рукою Димовик і, посміхнувшись, показав мені блискучий золотий зуб.

— До побачення,— обережно кивнула мені Клава і поплелася слідом за своїм елегантним чоловіком.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

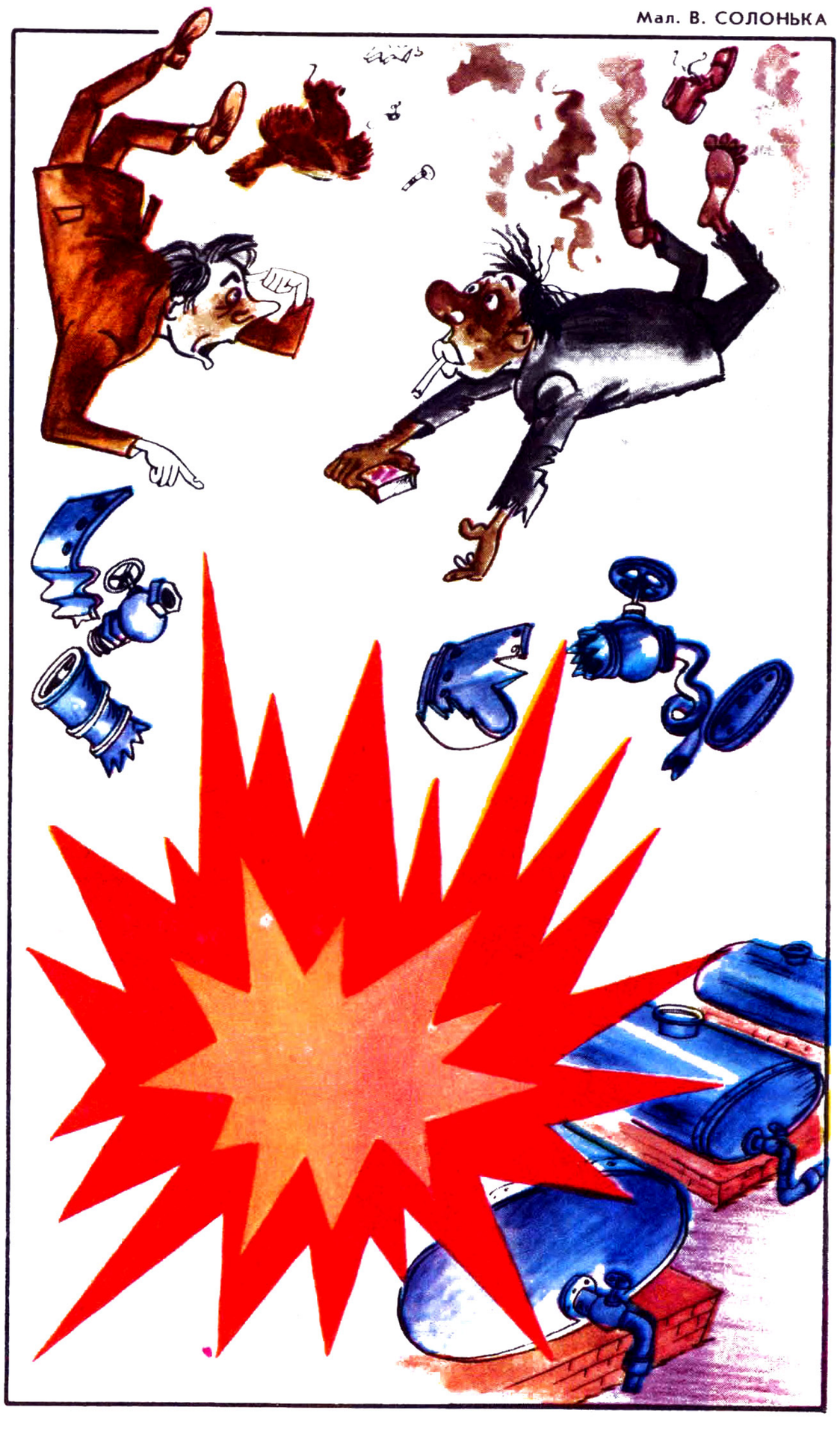

— Дурень! Там же було ясно написано: палити суворо заборонено.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТАП

У ПОЛОНІ ГОСТИННОСТІ

ПОЛТАВА. (Кор. ТАП). Винятковою гостинністю відзначаються працівники фотоательє, яке розташоване по вулиці Пролетарській. Якщо ви один раз його відвідали, то неодмінно прийдете сюди і вп'яте, і вдесяте. Приміром, клієнтка В. І. Конобрицька вже три місяці ходить сюди, щоб забрати своє фото, яке гостинні фотомайстри все ніяк не зберуться зробити.

ВОГНИЩЕ БЕЗ КУЛЬТУРИ

— так називають у селі Малі Пузирки Красилівського району місцеві жителі свій клуб. Як передає наш хмельницький кореспондент, цю назву колишній культосвітній заклад одержав після того, як його приміщення закрили, визнавши аварійним. Тепер воно і справді годиться хіба що на дрова.

ВУЛИЦЯ ДЛЯ ПАРОПЛАВІВ

Новий водний маршрут відкривається вздовж вулиці Орловської, повідомляє наш кореспондент з Дніпропетровська. Судноплавство стало можливим тут після того, як на цій вулиці кілька років тому прорвало водопровідну трубу. А оскільки ніхто з міських комунальних служб не квапиться її полагодити, то жителі вулиці вирішили до нової навігації спільними зусиллями збудувати по вулиці Орловській причал для пасажирських суден.

РЕМОНТ — НЕ ПОТРІБЕН!

ЛУЦЬК. (Власкор ТАП). Шість років йшло листування між жителями будинку № 32, що по вулиці 50-річчя Жовтня, та житлово-експлуатаційним об'єднанням міста. Шість довгих років вимолювали жителі у ЖЕО капітального ремонту свого будинку. І шість довгих років керівники ЖЕО тільки те й робили, що обіцяли «найближчим часом» його зробити. Але розв'язка у цій тяганині прийшла несподівано, бо мешканці аварійних осель заявили: ремонт будинку — не потрібен!

Наш кореспондент поцікавився, чим викликана така сміливa заява? «А тим,— пояснили йому жителі,— що поки ми дочекаємося того ремонту, то не буде чого ремонтувати. Оскільки наш будинок просто розвалиться!»

ФОТОВИСТАВКА З КОМЕНТАРЯМИ

Цей знімок можна було б супроводити оптимістичною текстовкою приблизно такого змісту: «У селі Вари Сарненського району Ровенської області незабаром гостинно відчинить двері новий магазин». Можна було б, якби самому знімкові не виповнилося недавно три роки і якби знайшовся оптиміст, який нині насмілився б назвати точну дату, коли це трапиться. Поки що єдине, що міняється навколо майбутнього магазину,— так це пори року.

Погрудям, яке ви бачите, увічнили поета в райцентрі Лубнах Полтавської області. Строфу з його вірша процитовано неповністю, очевидно, навмисне: хто її не пам'ятає, змушений буде взяти відповідний том творів О. С. Пушкіна, щоб освіжити в пам'яті крилаті слова.

Хто не зрозумів, що зображено на третьому знімку, пояснюємо: це скульптура «Колгоспник і колгоспниця», яка прикрашає парк відпочинку в тих же Лубнах. Розповідають, буцімто вона має вигляд незавершеної тому, що її автори, побачивши витвір рук своїх, жахнулися і забігли світ за очі. Разом із гонораром. А керівникам міста вона, мабуть, нічого — подобається...

ПЕРЕПИЛИ

ЧАСТКОВА ВІДПИСКА

Може статися, що начальник Вінницького облпобутуправління В. І. Кубась обізве мене вариводою. Ще б пак: мою скаргу до «Перця» облуправління розглянуло, за допущені порушення слюсареві-електрику гайсинської виробничо-технічної дільниці заводу «Рембутттехніка» А. Г. Лисогору оголошено сувору догану, холодильник полагоджено, переді мною вибачилися. Що ж іще клієнтові потрібно?

А потрібне невеличке уточнення. Товариш Кубась на мою скаргу відповів, що «викладені в ній факти частково підтвердилися». Що він мав на увазі під оцим «частково»? Я писав, що мій холодильник не можуть полагодити з грудня 1983 року. Що за численні ремонти я заплатив більше, ніж коштує холодильник, хоч він і був на гарантії. Що витратив на поїздки до майстерні ще майже третину його вартості. Що обійшов усіх гайсинських керівних побутовиків, однак це не допомогло.

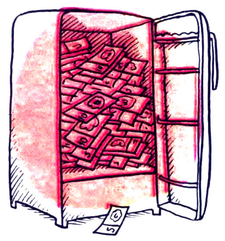

Мені здається, що словом «частково» начальник управління сором'язливо прикрив небажання розібратися, хто ж насправді винен у тяганині, обмежившись покаранням «стрілочника». А тому відповідь не можна розцінити інакше, як відписку. Принаймні, часткову.

П. ШИМАНСЬКИЙ.

с. Красненьке
Іллінецького району
Вінницької області.

ХОЧ І БЕЗ СЕНСАЦІЇ...

Я не відкрию Америки, коли скажу, що дороги існують для того, щоб по них ходити і їздити. Не викличе сенсації також і мій здогад, що їх прокладають там, де бездоріжжя. «Так це ж ясніше ясного!» — скажуть мені.

Якщо брати взагалі, то, воно, може, й так. Якщо ж дивитися очима жителів вулиці Червоноармійської, що в селищі міського типу Шрамківці Драбівського району на Черкащині, то ніякої ясності не видно.

П'ять років тому вулицю почали упорядковувати. Не в асфальтобетон її одягали, не в асфальт, і навіть не в бруківку. Навезли гравію, піску, змішали і почали розгортати та ущільнювати. Розгорнули й ущільнили метрів на сімсот. А ще двічі по стільки ж залишили в розкопаному вигляді. От і вийшло, що раніше Червоноармійською не можна було проїхати лише в негоду, а тепер — ні пройти, ні проїхати у будь-яку погоду.

Г. БОЙКО.

НЕПЕРЕДОВІ ПЕРЕДОВИКИ?..

Досі мені здавалося, що коли я очолюю підприємство, визнане переможцем у соціалістичному змаганні, якому вручають перехідний Червоний прапор і солідну грошову премію, коли моє прізвище як керівника згадується у постанові про відзначення, то можу спокійно сидіти у президії урочистих зборів, скликаних з цієї нагоди, і зі спокійною совістю приймати з рук представника вищої інстанції отой перехідний прапор.

Власне, так воно у нашій системі Міністерства промисловості будматеріалів УРСР і робиться. Член колегії міністерства зачитує постанову і під бурхливі оплески виконує почесне доручення. Але зачитує не всю. Бо якби він виклав її повністю, багатьом керівникам, їхнім заступникам, головним спеціалістам не те що в президії місце не можна відводити, а й узагалі із залу варто попросити.

От, приміром, за результатами дев'яти місяців минулого року міністерство разом із галузевим комітетом профспілки визнало переможцем виробниче об'єднання «Кримнерудпром», виділивши йому понад десять тисяч карбованців премії. А в другому ж абзаці постанови вказано, що «за зниження рівня роботи по зміцненню трудової дисципліни керівним працівникам об'єднання розмір премії зменшити на 50 процентів». Згідно з цією постановою, директор Ворошиловградського емалезаводу імені Артема В. К. Нікітін під овації вислухав повідомлення про присудження підприємству перехідного Червоного прапора і премії в розмірі 37165 карбованців, хоч наступні невиголошені рядки цієї постанови звучали б гірше, ніж наказ про адміністративне покарання, бо позбавляли його премії наполовину, а декого із його заступників — повністю. Колективу об'єднання «Укрцеремонт» — як передовому в галузі — виділено 22800 карбованців на премії, з яких керівним працівникам, починаючи з директора Г. В. Науменка, не перепало жодного карбованця «за низький рівень роботи...»

Перелік можна продовжити, але й ці три названих приклади, мені здається, наштовхують на думку, що передові колективи очолюють непередові у багатьох відношеннях люди, які тільки те й роблять, що вставляють палиці в колеса змагання. Якщо виходити з постанови.

Звичайно, якщо людина не на місці, то нічого її стимулювати. Але, все-таки, якось воно смішно звучить, коли колектив називають переможцем, і тут же виносять комусь покарання за низьку трудову дисципліну цього ж колективу.

В. СОЧНОВ.

АБО — АБО...

Властивості газу відомі навіть школяреві. Він легкий, невидимий для ока, горить. Надходить до споживача або у природному стані, по газопроводах, або у скрапленому — в балонах. Скраплений газ важкий.

Жителям нашого села Гірського Косівського району газ доставляють у балонах. Точніше, завозять балони. Бо те, що в них начебто скраплене, названим вище властивостям не відповідає. Воно або невидиме і легке, або невидиме і важке, проте в обох випадках не горить.

У своїй скарзі на ім'я начальника Івано-Франківського об'єднання газового господарства В. І. Воржєінова ми висловили припущення, що працівники керованого ним об'єднання або недозаправляють балони, тому їх вистачає лише на кілька годин, або ж заправляють хтозна-чим, тільки не газом.

За вказівкою товариша Воржєінова нам привезли балони, начебто заправлені нормально, підключили їх до газових плит. Але й на тому, що нам привезли, ніхто каші не зварив. Бо воно не хотіло горіти.

От ми й думаємо, що може бути одне з двох: або й справді є природний газ, який не горить, або деякі газовики працюють, як мокре горить. Скоріше, звичайно, друге.

В. БРУСАК,
вчитель-пенсіонер.

ЗЕЛЕНУ ПОТВОРУ — ГЕТЬ З НАШОГО ДВОРУ!

(Плакати студентів графічного факультету Київського художнього інституту)

Давайте, друзі, не будем критись, давайте правді в очі дивитись: іще живий він, той трикляту-щий, багатоглавий, усюдисущий, брид-кий, підступний, згуб-ний і злий роз-препаскудний зелений змій! Іще сичить він, кусає лю-то, розносить всю-ди свою отруту, в житла людські закрадається стиха і завдає нам шко-ди та лиха: сім'ям, здоров'ю, людям, державі, нашій ве-ликій загальній спра-ві. Тим-то не мо-жемо з ним примири-тись — будемо з клятим смертель-но битись! І не дамо йому й хвильки спо-чину, поки не зни-щим лиху личину!

До тої битви на тік залізний ще один полк підступає грізний: сповнене гу-мору і уміння юне студентське гінке по-коління. Ось вам — малюнки нових моїх друзів, що сатирич-ній слугують му-зі,— щирих, до-тепних, вправних і дужих, талановитих і небайдужих! Тож побажаймо їм в добру пору: руки твердої, гострого зору, завше і всю-ди — перемагати, порох і перець — сухими тримати!

Плакат студента О. Алексєєва

Плакат студента О. Алексєєва

Плакат студентки О. Родичкіної

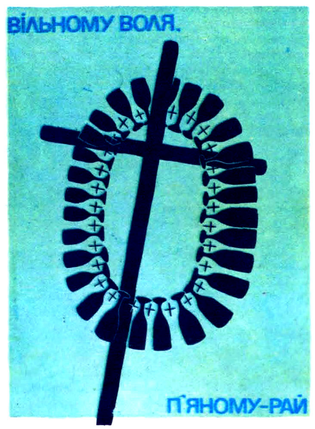

Плакат студента П. Давидюка

Плакат студента О. Друганова

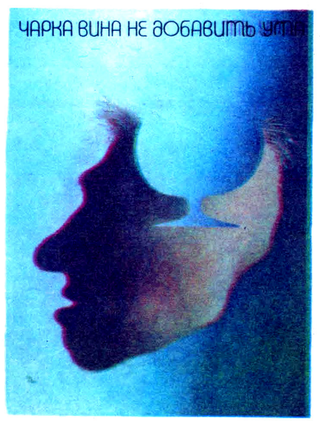

Плакат студента О. Алексєєва

КАТУВАЛИ - ВЕСЕЛИЛИСЬ

— Джентльмени, я викликав вас, щоб повідомити надзвичайно неприємну новину: до нас їде ревізор. Причому — не хто інший, як новий помічник президента США з національної безпеки віце-адмірал Пойндекстер. Тож давайте заздалегідь домовимося про деталі нашого звіту високому візитерові.

Обличчя присутніх, як за командою, витягнулись.

— Звідки такі строгості, шефе? Адже ми ходимо в улюбленцях Білого дому, тож навіщо ця ревізія?

— Бо в американському конгресі дедалі голосніше лунають заяви про те, що ми заїлись доларами. Розкошуємо, мовляв, у фешенебельних віллах за сотні кілометрів від кордону, а справа — стоїть... Більше того, голова сенатського комітету із закордонних справ Лугар визнав, що деякі члени конгресу вважають нас «темними особами».

— Але ж...

— Що «але ж»? Якщо хочете розповісти про наш «героїзм», то залиште красиві слова для інтерв'ю репортерам. Ми ж бо знаємо справжню ціну нашим людям. Так, офіційно вони одержали від адміністрації США статус «борців проти комунізму і сандінізму», але тут, у тісному колі, можемо бути відвертими — це таки бандюги, яким усе одно, кого катувати і вбивати і що грабувати. Признаюсь, панове, що мені, колишньому ад'ютантові покійного Анастасіо Сомоси, інколи навіть страшно приймати паради у цієї сволоти. Того й дивись, хтось із них штрикне багнетом, а потім вуха — на згадку — відріже. Одне слово — «контрас». Втім, до діла, панове. Перш ж абзаци звіту повинні надати йому мажорної тональності.

— На мою думку — як справжнім джентльменам — нам слід почати з присягання у любові прекрасному жіноцтву. Не дивуйтеся: це присвячення цілком вкладається у фінансовий контекст майбутнього документу. Пальму першості пропоную віддати нашому вірному другові, на жаль, уже колишньому представникові США при ООН місіс Джін Кіркпатрік. Вона дуже багато зробила для антинікарагуанських угруповань — і гроші у Вашінгтоні збирала, і на сесіях Генеральної Асамблеї нас вихваляла. На знак вдячності ми присвоїли одній з наших банд, пробачте — одному з наших «батальйонів», її ім'я. Отже, з місіс Кіркпатрік ми — квити. Дебет із кредитом сходиться повністю.

— Слухай, ти, старий бандюго: ревізуватимуть не твою міфічну гречність садиста-професіонала, а цілком реальні гроші!

— Будь ласка, шефе! Ось, якась місіс Елен Гарвуд із штату Техас подарувала нам 65 тисяч доларів. А ми, у свою чергу, купили бойовий вертоліт і назвали його «леді Елен» — на честь цієї звихнутої на антикомунізмі мегери.

— Це вже краще, тож давайте продовжувати у подібному плані...

— До речі, шефе, про жіноцтво. Ми не встигли вам доповісти, що дамочки з американської ультраконсервативної організації «Ігл форум» вирішили облагодіяти наших бравих катюг різдвяними подарунками. У своїх мільйонних віллах Сент-Луїса вони скомплектували набори різного мотлоху — зубних щіток, бритвеного причандалля, мила, голок, ниток та порошку від потіння ніг. До цього додали томики біблії іспанською мовою і поздоровчі листівки «Любим нікарагуанським братам від «сент-луїського філіалу «Ігл форум». Потім позашивали все це у кисети з маскхалатів і переправили на наші бази. Що з цим непотребом робити?

— Викинути! Адже наші бандюги там, у Нікарагуа, кров'ю жінок і дітей вмиваються, а з людських жил нитки тягнуть. Що ж до антикомуністичних дамочок, то їм — щира подяка і бадьорий звіт. До речі, скільки шкіл у Нікарагуа ми закидали ракетами і гранатами? От і відрапортуйте в «Ігл форум»: мовляв, при вашій допомозі знищено стільки-то воєнних об'єктів сандіністів. Що далі?

— З жінками, здається, все. Що ж до чоловіків, то наші брати по антикомуністичному духу в США створили організацію «Цивільна допомога військовим». Один з її керівників, він же — голова так званої всесвітньої антикомуністичної ліги, відставний генерал-майор Синглауб навіть через пресу, зокрема, журнал «Ю.С.ньюс енд Уорлд ріпорт», засвідчив, що його «фірма» направила нам кілька грошових переказів.

— Генерал-майору доповісти, що його гроші не пропали задарма. Підрахуйте кількість спалених нами нікарагуанських лікарень, сільськогосподарських кооперативів і кофейних плантацій, перейменуйте їх на «рабянські і кубинські військові бази», начебто знищені нами, і кінчайте з цим ділом!

— Шефе, з радістю доповідаю, що у багатьох студентських містечках США нещодавно з'явились дуже красиві плакати із зображенням одного з наших головорізів і закликом: «Лише 53 цента на день можуть врятувати борця за свободу в Нікарагуа». Автор цієї агітки — консервативна організація «республіканський національний фонд коледжів».

— Цікаво, чому саме 53 центи? І що на них можна придбати?

— Бачте, тут весь розрахунок — на масовість. Дивись, кожний студент побіжить переказувати нам по півдолара, ось і накапає мільйон-другий...

— Чим би цим студентам віддячити, та ще й так, щоб надовго запам'ятали? Мабуть, тим, що нам слід дедалі ширше розгортати наркотичний бізнес. Може, хтось із присутніх не в курсі справи, то я розповім дещо секретне: ми налагодили тісні зв'язки з міжнародними постачальниками кокаїну, за солідну мзду приймаючи, зберігаючи і переправляючи його з наших баз у Коста-Ріці на територію США. В операції беруть участь обидва головних антисандіністських угруповання — «нікарагуанські демократичні сили» і «демократичний революційний альянс», що забезпечує їй масштабність і покровительство з боку ЦРУ, якому ми служимо. Отже, ха-ха, юні антикомуністи нам — «безкорисливу допомогу», а ми їм — наркотики просто в аудиторії. Хай гинуть на здоров'я!

— Залишається остання дрібничка: починаючи з 1981 року, адміністрація США виділила на наші «таємні операції» проти Нікарагуа 80 мільйонів доларів. Минулого року фінансування за цією статтею зросло ще на 27 мільйонів. За ці гроші ми повинні були скинути сандиністський режим або, принаймні, захопити якусь частину території Нікарагуа, щоб проголосити на ній антикомуністичну владу. Ці ж мільйони призначались і для завоювання нами підтримки серед широких верств нікарагуанського народу. На жаль, жодної з цих цілей не досягнуто: сандиністи перебувають при владі, навіть якогось села, не те що міста, нам так і не вдалось окупувати, а народ нас ненавидить. Тож що ми доповімо помічникові президента США з національної безпеки містеру Пойндекстеру?

У залі засідань залягла тиша...

О. ДАЧЕНКО.

ПОГЛЯД ЗБЛИЗЬКА

Навіть за умов, коли усе більше жінок змушені працювати, заробляючи собі на прожиток, мільйони з них животіють у злиднях...

А чимало програм соціальної допомоги, прийнятих штатами, перешкоджають матерям своїм трудом вибитися з нужди. Так, відповідно до деяких із них, припиняється видача допомоги на медичне обслуговування тим працюючим жінкам, яким удається домогтися бодай мізерної надбавки до зарплати...

Чимало спеціалістів указує, що замість того, аби ще більше скорочувати витрати на соціальні потреби, необхідно не лише переглянути системи допомоги і оподаткування, а й забезпечити жінок робочими місцями. Одначе важко сказати, які кошти США готові затратити, щоб припинити «фемінізацію злидарства».

За обставин, коли вітер дме в бік нових скорочень урядових витрат на соціальні потреби, пробити спеціальні програми допомоги жінкам, які злидарюють, буде не так-то просто.

«Бізнес уік», Нью-Йорк.

Незважаючи на те, що протягом останніх десяти років жінки брали усе більшу участь у економічному житті країни, багато з них, як і раніш, жертви дискримінації (їм дістаються низькі посади, їх середня зарплатня порівняно із зарплатою чоловіків нижча на 25 процентів).

Франція не лише утримує рекорд Європи з обмеження прав жінок, але й страждає од браку законів у цій області, і це ставить француженок у безвихідне становище.

Домінік СІМОН.
Франс прес.

Жінки в Пакистані стали жертвами проводжданої властями політики ісламізації. Будь-які виступи жінок на захист своїх демократичних прав караються так само суворо, як будь-які інші виступи. В результаті правління режиму Зія-уль-Хака значно збільшилося число в'язнів-жінок...

Із брошури Аршада МАЛІКА «Пакистанці теж люди».

Чоловіча розмова

УСМІШКА

Прохання дружини — у відвертій чоловічій розмові відмовити її брата, студента другого курсу, від передчасного одруження — Юхим Панасович Гаркуненко вирішив виконати на совість.

— Не розумію, Денисе, навіщо тобі так рано вішати ярмо на шию? Чи гадаєш, що то лише мед — оте сімейне щастя? — розпочав свою виховну бесіду Юхим Панасович.

— Я її, Юхиме Панасовичу, так... так... кохаю! — пересилюючи сором'язливість, признався Денис.

— Дурниці! — сердито сказав Гаркуненко. — Інтелігентські сентименти! Мине місяць-другий, оглянешся навкруги, а дівчата одна краща від одної, ось тоді й почухаєш потилицю, але пізно буде,— переконливо доводив Гаркуненко.

— Цього не станеться, бо я — однолюб! — палко стояв на своєму юнак.

— Я його про цибулю, а він мені про часник,— спересердя ляснув себе по коліну Юхим Петрович. — Всі ми переконані однолюби, коли справа йде до весілля, а з часом як десь, хе-хе, підвернеться гарна молодичка, то одразу й забуваємо про все... — перейшов на довірливий шепіт Гаркуненко.

— Та ви що? — червоніючи, запитав Денис.

— Ось тобі й що! Повір моєму досвідові: втікатимеш з дому при першій нагоді.

— Дивлячись на вас, ніколи б не подумав, що ви здатні на таке... — розгублено підшукував потрібні слова юний жених.

— Та я ладен на все, аби знову стати вільним від сімейної обузи, до якої ти так сліпо рвешся! — І для того, щоб остаточно приголомшити впертого жениха, замріяно додав: — Ех! Якби мені, голубе, твої літа — то я б свою дружину десятою дорогою обійшов...

Гаркуненко змовк, бо Денис раптом зірвався зі стільця і крикнув сестрі, яка підслуховувала чоловічу розмову й тепер оторопіло дивилася на Юхима Пилиповича:

— З мене досить цих донжуанських розмов! — і грюкнув дверима.

Зібравши речі, дружина пішла слідом.

Залишившись у порожній оселі, Гаркуненко тремтячою рукою витер спітнілу лисину і з жахом відчув, що він справді вільний.

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ.

І СМІХ, І ГРІХ

КОРОТКО І ВИЧЕРПНО

Як відомо, в готелях заведено такий порядок: щоб поселитися там, треба заповнити картку-анкету, вказавши деякі дані про себе.

В одному з віденських готелів серед інших запитань анкети було й таке: неодружені, одружені, розлучені? На це американська актриса Анналена Бакстер відповіла дуже коротко, ясно і вичерпно: «Все!»

ЛЮБОВ І ВЕРБЛЮДИ

Бешкетливий бог кохання Амур настиг одного арабського шейха, коли той перебував у Нью-Йорку: запала там шейхові у серце кіноактриса Брук Шілдс.

Аби поповнити нею свій гарем, шейх запропонував актрисі 12 верблюдів — ціну, яка вважається в Аравії вельми високою платою за наречену. Але при тому, як розповіла сама його обраниця в телевізійному інтерв'ю, висунув одну умову: вона мала поправитися на десять кілограмів.

Верблюди не перейшли в розпорядження нової хазяйки, бо актриса відмовилася перейти в розпорядження шейха, зіславшись на те, що вона ще надто молода для заміжжя.

КОЛИ НІЧИМ ЗАРАДИТИ...

Пару років тому для випускниць і старшокласниць шкіл шотландського міста Глазго було організовано спеціальні лекції, читати які запросили... повій. Викликано це тим, що чимало дівчаток по закінченні школи поповнюють ряди служанок продажної «любові».

Але залучення «професіоналок» до виховання школярок зовсім не означає, як дехто зопалу міг би подумати, що їм передаються фахові навички та секрети «найдревнішої професії». Справа в тім, що, перед тим як поповнити вищезгадані ряди, випускниці місцевих шкіл поповнюють лави безробітного жіноцтва. І з кожним роком процент їх у цих лавах усе зростає. Отож, зневірившись у можливості знайти роботу, аби заробити на кусень хліба, дівчата ідуть на панель.

Батькам міста, як писала газета «Обсервер», не залишалося нічого іншого робити, як залучити до боротьби з проституцією самих проституток: посилаючись на власний досвід, вони намагаються у своїх лекціях довготворити молодих безробітних жінок іти їхньою дорогою.

І БОГОВІ, І ЧОРТОВІ...

На відміну од багатьох своїх співвітчизниць, яким не щастить із роботою, жителька японського міста Кіото Кумієн Окада трудиться одразу ж у двох закладах. Виступаючи у двох іпостасях, вона успішно поєднує грішне з праведним: пізньої ночі дбає про те, щоб звеселити душі людські хмільними трунками, а вранці, змінивши розкішне кімоно на відповідну, значно скромнішу, одежину, відправляється в буддійський храм, аби подбати про душі людські, возносячи молитви всевишньому. Бо Кумієн — не лише власниця нічного клубу, а й монахиня.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ
perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Візьмеш! Куди ти дінешся!

Мал. М. ЛИТВИНА

Обмінялися сувенірами.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Не дуже задирай носа! Скоро й до тебе доберуться.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

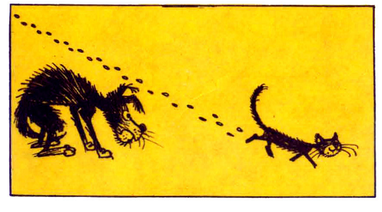

Без слів.

Мал. Ю. ПОПАДЮКА

Найкращий святковий подарунок для дружини.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГОВОРЯТЬ ДІТИ

— Ким ти будеш, як виростеш? — питають дворічного Костю.

— Транзистором. Він кричить, скільки хоче.

* * *

Максимко уважно розглядає немовля в колясці.

— Мамо, і я таким був?

— Точнісінько.

— Ото накатався!

* * *

— Ти кого більше любиш — тата чи маму?

— Джека!

— Чому?

— Він ніколи не питає: «Що там у школі?»

* * *

— Добре живе! — заздрить Андрійко, вийшовши від лікаря-горловика.

— Чому?

— Пускає дзеркальцем «зайчиків», а всі тільки роти роззявляють.

Зібрав Анатолій ПАСТЕРНАК.

СКОРОМОВКИ — ВЕСЕЛИНКИ

БЕЗ СОЛІ

Працювала Оля в полі,
Не взяла до сала солі.
Та як сісти їсти в полі,
Добре сало і без солі.

ЛАСТІВ'ЯТА

Задивилися хлоп'ята:
У гніздечку ластів'ята.
Та не можна їх чіпати —
Хай ростуть ластовенята.
Ластовиння у хлоп'ят,
Що чіпають ластів'ят.

У ПЕРЕПЕЛИЦІ

У перепелиці
Клопоти щодня.
Вчить перепелиця
Перепеленя.
Перепеленяті
Треба з кожним днем
Вчитись повторяти
Лунко: «Пить підем!»

ШВЕЯ

Швея шубу з шкіри шила.
Шубу шила ту без шила.
Не потрібне шило швеї,
Бо машина є у неї.

БИЛИ КИЛИМ

Вибивали, били килим,
Бо набився килим пилом.
Били килим недарма:
Пилу в килимі нема.

Василь КРАВЧУК.

АНДРІЙКО ЗАМРІЯВСЯ

Йде урок. У класі тиша.
Учні всі старанно пишуть.
Вчитель їм слова диктує,
Та Андрійко їх не чує.

Чистий зошит у Андрія.
Ні, хлопчина не хворіє,—
Він, відклавши ручку, мріє.
Ось він в космос полетів...
Ось полює на китів...
Все він може, все уміє,—
Та, на жаль, лише у мрії.

А в житті — звичайна двійка
Знов чекає на Андрійка...

Василь СЛАПЧУК.

ПОМІЧНИК

Я у мами — помічник!
До роботи, звісно, звик.
Ось із двору прибіжу —
Мамі вмить допоможу.

Напекла вона якраз
Пиріжечків з м'ясом,—
То поїм я їх за раз —
Не засохли б, часом...

Євген ЖЕЛЕЗНЯКОВ.

ЧОРНОЛАПЕНКО У КОСМОСІ (пригода перша)

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРАВДОЛЮБ ІЗ ЛАНТУХОМ

Лист, що надійшов з колгоспу імені Комінтерну, викликав у моїй душі справжнісінький цунамі обурення і палке бажання стрімголов мчати в райцентр Іванків, навколо якого розкинулися угіддя цього господарства, щоб приборкати свавілля, вчинене бригадиром тракторної бригади Перевертнем з благословення головного інженера Фещенка. Серед білого дня, на очах механізаторської публіки означений бригадир, вицмуливши перед цим літру самогоняри, стягнув з трактора К-701 механізатора-ударника І. М. Приймаченка і так штурхонув його, що бідолашний ударник кулею вилетів з бригадного двору і, описавши відповідну траєкторію, приземлився аж на власній садибі.

Свідком цього насильства була громадянка Дзюба, яка й проінформувала про нього редакцію, додавши до свого листа кілька фотознімків бригадного двору, що більше нагадував майданчик «Вторчормету».

Забігаючи наперед, відразу скажу, що на знімках відображена об'єктивна реальність. Більше того, чимало металобрухту ще пахло свіженькою заводською фарбою.

І механізатор Приймаченко до трактора К-701 уже не має ніякого відношення. Щоправда, він з нього не злетів, а сам зліз, проте не за власним бажанням. От тільки як Іван Миколайович додому добирався — пішки чи повітрям — встановити не вдалося. Громадянка Дзюба, котра своїм листом начебто засвідчила наявність польоту і навіть устигла зафотодокументувати безгосподарність на бригаді, від авторства категорично відхрещується: нічого не бачила, нічого не чула, нічого не фотографувала, нічого не писала.

Зрештою, трохи покомизившись, І. М. Приймаченко признався, що скаргу на свій захист написав сам. А підписався чужим прізвищем із скромності. Боявся, що його неправильно зрозуміють.

Річ у тім, що один із новеньких культиваторів перетворив на металобрухт він особисто. І взагалі, в тому, що на бригаді є що фотографувати, чималенька його заслуга. Зокрема, свого К-701 Іван Миколайович, можна сказати, угробив сумлінно.

Заради об'єктивності відзначу, що не все після Приймаченка можна було у домну відправляти. Багато чого він обережненько відгвинтив, у лантушок склав і додому відволік. А чого ж, у власному господарстві — а воно в Івана Миколайовича доглянуте, зразу видно, що хазяйновитий чоловік,— усе згодиться.

Таким чином «ударник-механізатор», світлий образ якого поставав із листа, на перевірку виявився звичайнісіньким хапугою, якому на все, що за власною хвірткою лежить, наплювати і розтерти. Отож, на перший погляд, прицвяхувавши його до ганебного стовпа, можна було б на цьому ставити крапку. Але якщо придивитися до порядків у колгоспі пильніше, хоч і з натяжкою, проте все ж слід визнати, що Іван Миколайович певною мірою жертва.

Скажімо, ліхтарі з причепів Приймаченко відгвинчував, озираючись. Боявся, що за цю крадіжку шию намилять. Та, озираючись, побачив, як секретар парткому А. Г. Касянов спокійнісінько знімав з новенького трактора «ЮМЗ» акумулятор для свого персонального «Москвича» та ще й примовляв при цьому, що такий красень і мотузком заведеться.

Тому дванадцять форсунок з двигунів Іван Миколайович знімав уже сміливіше, вирішивши, що в разі чого може налигнути аргументом: соромно, мовляв, на такі дрібниці розмінюватися, коли он на сто двадцять тисяч карбованців (до речі, взятих у кредит) різної техніки накупили і під снігом зимувати покинули.

А паливний насос він у лантух просто-таки демонстративно поклав. Бо перед цим власноручно допомагав новенький культиватор, який лише один день полем потягали, у бур'янах маскувати.

Коротше кажучи, викристалізувалися у чоловікові глибока переконаність, що можна брати все, що погано лежить. А оскільки все й лежало погано, лантух ніколи не залишався порожнім.

Шкода, що він малуватим виявився. Як не пхав у нього Іван Миколайович двигун від мотоцикла,— не вліз. Довелося возиком відтарабанити. Та виявилося, що возиком не можна. Лантухом — будь ласка, а возиком — зась! І ось за таке дрібненьке порушення технології транспортування колгоспного добра до рідної хати узяти й наладити чоловіка з бригади! Кривдно, слово честі. Стільки тисяч під снігом гниє та іржавіє, а нещасного двигуна жалко стало. Незрозуміло! Добре, що хоч жодної копієчки на відшкодування збитків голова колгоспу В. К. Богута звелів з Івана Миколайовича не стягувати. Видно, совісно усе-таки стало...

Коли я розповів цю історію в Київському обласному агропромисловому об'єднанні, мені твердо заперечили:

— Такого не може бути!

Не в тому смислі заперечили, що приймаченки перевелися. У таку безгосподарність і таке нехлюйське ставлення до зберігання сільгосптехніки товариші з об'єднання не повірили. Бо, виявляється, ще на початку нинішнього року в області розгорнувся огляд-конкурс саме на краще збереження отієї техніки. Більше того, було створено спеціальні оглядові бригади, які не тільки уповноважені об'їхати область з краю в край і визначити, кого лаврами переможців увінчати, а й мають право по голівці не гладити.

«Не виключено,— подумав я,— що до Іванкова хвиля отих перевірок ще не докотилася. Тому й у сусідньому колгоспі імені Чкалова цього ж району вся техніка, що її можна побачити на бригаді — жатки, комбайни, сівалки, трактори,— має такий вигляд, що одразу розумієш: навряд чи ними можна щось зорати, посіяти або скосити». А подумавши отак, подався в протилежний кінець Київщини — у радгосп «Прапор Леніна» Яготинського району. І побачив, що й директор радгоспу М. В. Ковела за стосунки із «Вторчорметом» абсолютно спокійний. Треба буде — два квартальні плани по здачі металобрухту виконає. Бо тут прихованих резервів — під снігом — хоч греблю гати. У березні він обов'язково зійде — і тоді скреслу техніку можна буде вантажити і вивозити. Радгоспним механізаторам однак її ремонтувати ніяк, бо майстерня розвалилася. А в колгоспі «Перемога» Поліського району свою техніку ремонтувати й не збираються. Щоправда, голова правління В. В. Мізерний клянеться-божиться, буцімто вони плугів після осінньої оранки не відчіпляли від тракторів спеціально, щоб, мовляв, як тільки прийде весна-красна, можна було відразу виходити в поле. З тих же міркувань, виявляється, і культиватори покидали там же, де культивували, і картоплесаджальні комбайни на полі залишили...

Та це все — слова. А на ділі може статися, що якийсь місцевий хапуга і ледар напише в редакцію чергову скаргу, видаючи себе за без вини винуватого. Як його, в такому разі, переконати, що він — не жертва?

Хіба одним: суворо спитати за безгосподарність з усіх, хто до неї причетний.

Д. ГАНЦЯК.

Київська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

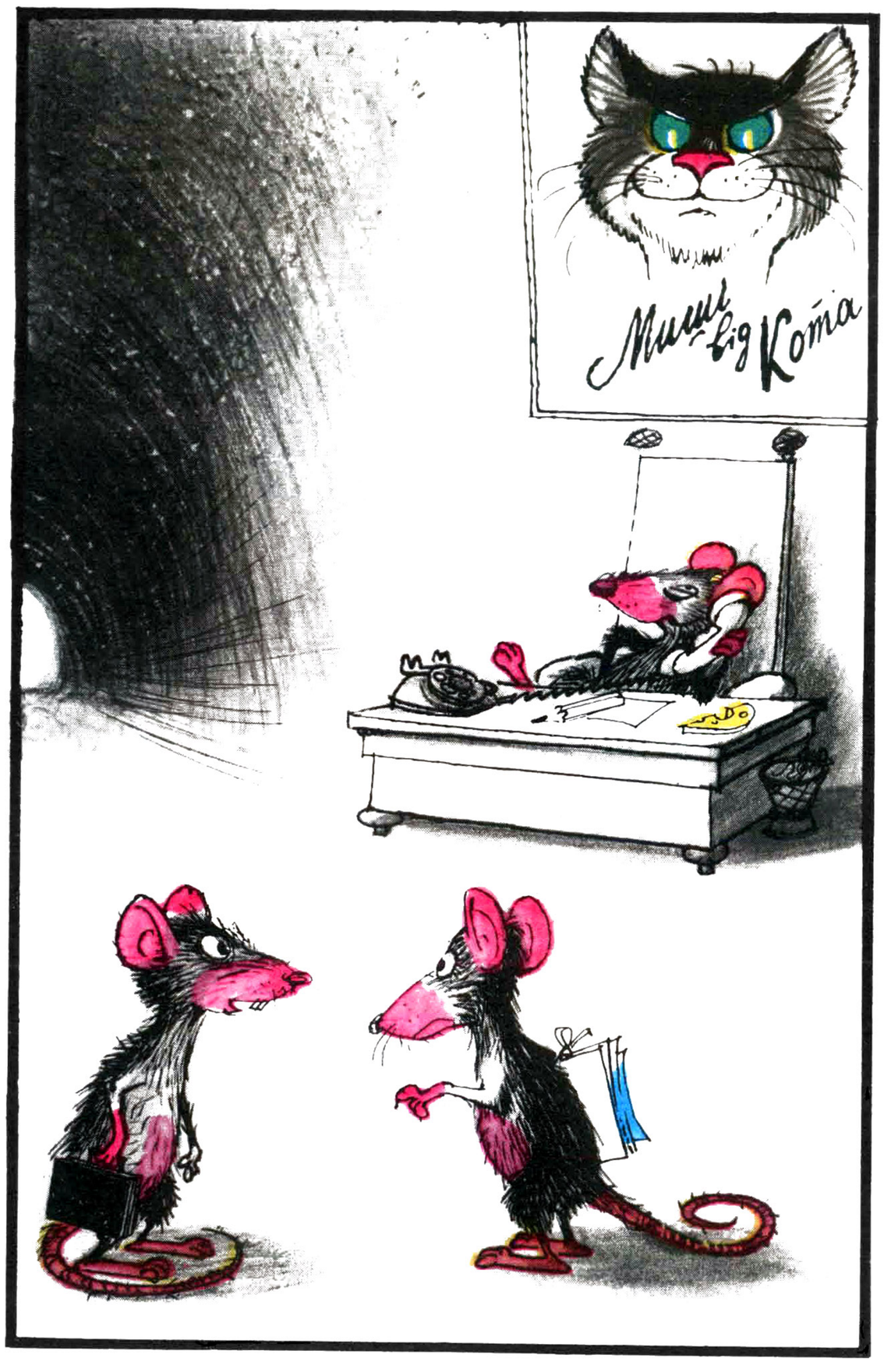

— Тепер до неї не підступишся!..

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЯК КОГО ЗВАТИ

— Як тебе звати, мій хлопче?

— А так, як мого тата.

— А тата ж як?

— А так, як мене.

— Ну, то скажи, як тебе кличуть, коли час їсти?

— О, мене їсти кликати не треба, я першим приходжу.

Повідомила Г. КОСТЕВИЧ.

м. Рава-Руська
Львівської області.

ЩЕ НЕ ПОВІРЯТЬ...

З вантажної машини продають свіжу рибу. Надходить черга дядька з вудками і рюкзаком за плечима. Він ретельно обмацує коропів, зазирає їм до рота...

— Псуватись почала риба. Зябра вже побіліли.

— Не морочте голову! — нервує продавщиця. — Беріть, яка є...

— Ну, візьму,— розмірковує вголос дядько,— а хто ж мені вдома повірить, що цього коропа я спіймав на вудку сьогодні?

ТІ Й НЕ ТІ

Вихідного дня зустрів п'яничка у центрі міста двох давніх приятелів.

— Складемось на трьох? — пропонує.

— Я зав'язав,— говорить один.

— І я,— озивається другий.

— Дивно... Чого ж ото було з дому вибиратись?

Повідомив А. СЕМЕНОВ.

м. Вільнянськ
Запорізької області.

БЕЗВИХІДНЕ СТАНОВИЩЕ

— Як сталося, що ти до неї посватався?

— А так: ми сиділи і говорили, кінець кінцем я вже не знав, про що іще говорити...

Повідомила Н. ПОПОВА.

м. Горохів.

ПИСЬМЕННИК

Минула ніч, уже сонце заглядає у вікно, а Петро Нетудихата все ще ходить по кімнаті, мучиться.

«І про це писав, і таке було... — безнадійно махнув рукою. — Треба щось придумати нове. А гроші ж треба до зарізу...»

Натхнення прийшло несподівано. Нетудихата кинувся до друкарської машинки. «Любі мої! Виручте й цього разу, вишліть із своїх пенсій по тридцять карбованців. Чекаю з нетерпінням. Ваш син Петя».

Повідомив М. РУБАНИК.

м. Шостка
Сумської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Що б ми без тебе робили?

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

НЕ ТОЙ ПРЕДОК

Чомусь мені подумалось про крила:
за що нас обікрадено аж так,
і предком нашим зветься прагорила,
а не якийсь, не знаний досі, птах?

Подумалось... Чого не понапише
безкрила жінка, трішечки поет.

Наталя ДАВИДОВСЬКА.

Недавно, читачі, я зрозуміла,
чому і нам, буває, не везе:
у нас, у поетес, відсутні крила,
і зветься предок наш прашимпанзе.
Які могли б ми твори написати,
коли б аж так не обікрали нас,
і предками були не прапримати,
а всім давно відомий кінь крилатий,
або, по-науковому, Пегас!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

НАСНИЛОСЬ...

Синіє ліс, неначе сон,
Щось кожній деревині сниться...
І сниться стерням білий коровай...
А я ночами сню і марю віршами...
Мукачеве — тремтливе, наче сон...
Коли мені наснились вірші...
І т. д., і т. п.

Ганна КОСТІВ-ГУСКА.
Збірка «Нічлава».

Усе дрімає в цьому світі,
Лиш пильно гляньте навкруги:
Багряні маки в соннім житі,
Озера, ріки, береги.

Кого гукнеш — ніхто не чує,
Лиш позіхне тобі услід.
Здається, хтось гіпнотизує
Цей незбагненний білий світ.

Дрімають соняхи в затишші,
Ніч заколисує траву,
Мені так довго снились вірші,
Що збірка вийшла наяву.

Та в серці жевріє надія,
Що без надмірних перепон
Всім читачам вона навіє
Глибокий і здоровий сон.

Петро СОРОКА.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ З ГУСАКА...

«Важка доля цієї жінки, але не дивлячись на це, вона продовжує жити».

«Сьогодні в сільській Раді відбулося засідання неповнолітніх дітей. Сюди війшли люди, які своєю працею завоювали повагу і авторитет».

(З матеріалів, надісланих до редакції).
Надіслав М. МИКОЛАЄНКО.

«Здати у профком дітей до 12 років на новорічні подарунки».

(З об'яви).
Надіслав В. ДІДИК.

«До зимівлі худоби ми підготувались як належить. Сіно є, жом буде, скотське кладовище обгородили. Правда, чердак у мене ще не в порядку і я самокритику на мене приймаю».

(З виступу завфермою).
Надіслав П. ЖАДАН.

«Штучна нирка, як і сама ідея, народилась у одного вченого».

(З учнівської роботи з біології).
Надіслав Ф. БОДНАР.

«Зараз Володимир Каленович має скромну, але почесну роботу — підводить корів до пункту штучного осіменіння. Важкі мозолисті руки натруджені за день, але на його обличчі завжди усмішка, від його роботи залежить вихід телят і виробництво продукції».

(З листа до редакції).
Надіслав С. КРАВЧУК.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. М. Урсу (Кіперуш)

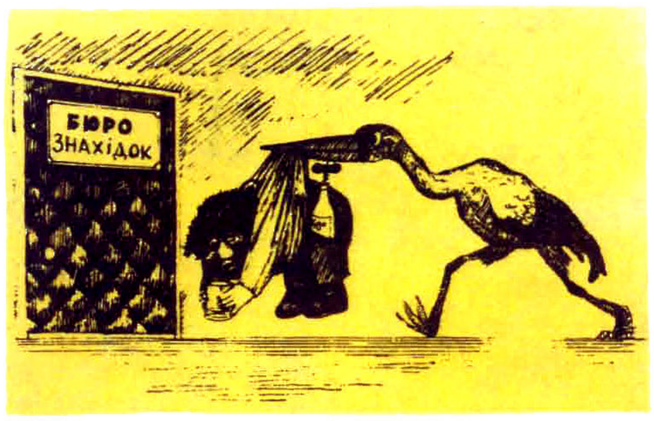

Без слів.

Мал. Х. Айтуфанова (Хенек)

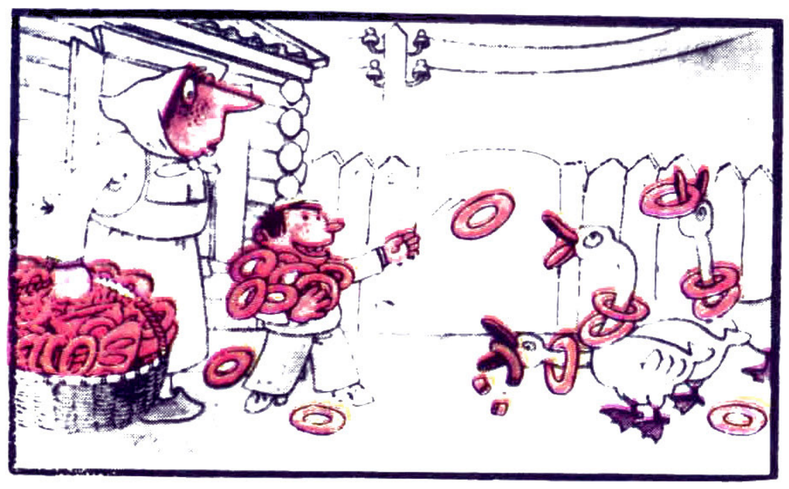

— Теж гру придумав! Гусей покалічиш.

НОВИЙ ВАРІАНТ СТАРОЇ КАЗКИ

Мал. Ф. Уралова (Хенек)

— Як ти переміг цього дракона!
— Баба-Яга дала «мертву воду».

Мал. Д. Липіньша (Дадзіс)

Без слів.

Мал. Ю. Чувіліна (Хенек)

— Ти не в себе в їдальні! Тонше зрізай.

Мал. П. Дисяка (Кіперуш)

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

✦ «І на цьому спасибі!» — так називалася замітка, опублікована у № 19 журналу за минулий рік. Розповідалося в ній про те, як газовики виробничого об'єднання «Одесагазбуд» вже двічі — навесні 1984 та 1985 років хвацько розпочинали роботи по газифікації райцентру Березівка і обидва рази, коли роботи були у розпалі, зникали.

Після виступу Перця начальник Одеського будівельно-монтажного управління по газифікації № 4 В. Г. Сисьмій надіслав відповідь, в якій запевнив редакцію, що усі роботи по будівництву газопроводів у райцентрі завершено і їх здано в експлуатацію.

◆ У тому ж номері в розділі «Перчанські консультації» повідомлялося про те, що приміщення медпункту у селі Фурманівці (Кіровоградська обл.) перебуває в аварійному стані, а місцеві керівники дивляться на це крізь пальці.

Голова Новоукраїнського райвиконкому Є. Є. Янцев повідомив редакції, що місцевий колгосп імені К. Маркса виділив кошти для ремонту медпункту. Нині у приміщенні вже відремонтовано покрівлю, двері, вікна, підлогу та систему опалення. Упорядковано також територію навколо медпункту. А виконком Новомиколаївської сільради виділив кошти на придбання необхідного інвентаря.

✦ У лютому минулого року жителька села Паришків Йосипенко Г. В. склала угоду з працівниками Баришівського рембудуправління на будівництво сарая. Спеціалісти з РБУ приїхали до неї тільки у серпні і заходилися валяти старий сарай. З тим і поїхали.

Після втручання в цю справу Перця заступник начальника Київського обласного управління побутового обслуговування населення Є. Н. Погуляйло повідомив, що замовниці вже збудовано новий сарай. А начальникові Баришівського РБУ Тютюнникову Л. С. за тяганину оголошено догану.

✦ Завідуюча магазином села Слобода-Шаргородська (Вінниччина) Вертогрук К. І. поводила себе, м'яко кажучи, нечемно: покупцям грубіянила, ображала й підлеглих. Лист про це надійшов до Перця.

Голова Шаргородської райспоживспілки С. С. Кравець повідомив редакції, що поведінку Вертогрук обговорено на розширеній нараді правління райспоживспілки. За грубість до покупців та підлеглих її переведено на посаду продавця магазину. Крім того, Вертогрук ще й попереджено, що в разі повторення подібного її буде звільнено з роботи.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 5 (1215)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 31.01.86. Підписано до друку 18.02.86. БФ 13918. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2310800 прим. Зам. 0547.

© Журнал «Перець» 1986 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com